

Κήρυγμα Ιεράς Μητρόπολης Φλωρίνης για την Κυριακή ΙΔ΄ Λουκά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας](#)

Η Ιερά Μητρόπολη Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας δημοσίευσε το κήρυγμα της Κυριακής ΙΔ΄ Λουκά, στο οποίο μεταξύ άλλων αναφέρει: «Όταν όλα γύρω μας είναι μαύρα και βλέπουμε ότι βυθιζόμαστε, δεν μας απομένει τίποτε άλλο, παρά μόνο σαν τον Πέτρο να φωνάξουμε: «Κύριε, σώσόν με». Όταν γύρω μας υψώνονται άγρια τα κύματα της ζωής, μόνο στον Κύριο μπορούμε να απλώσουμε το χέρι μας, για να γλυτώσουμε. Όλοι έχουμε την ανάγκη του Ιησού, ακόμη και

αυτοί που δεν το ξέρουν. Μόνον η δική Του φωνή μπορεί να μας απαλλάξει από την τύφλωσή μας”.

Παρακάτω ολόκληρο το κήρυγμα:

Εὐαγγέλιο: Λουκᾶς 18:35-43

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ποὺ διαβάσαμε σήμερα, περιέχει τὴν θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς, ποὺ μόνο ὁ Λουκᾶς τὴν ἀναφέρει. Σὲ αὐτὸν τὸν τυφλὸ ὁ Κύριος δίνει πρῶτα τὸ πνευματικὸ φῶς καὶ κατόπιν τὸ φυσικόν. Αὐτὸ ἀκριβῶς κάνει καὶ σὲ ἄλλες θεραπείες.

Ὁ Ἰησοῦς πλησιάζει τὴν Ἱεριχώ. Εἶναι ἡ τελευταία ἄνοδός του πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων. Ἐκεῖ πρόκειται νὰ σταυρωθεῖ. Κοντὰ στὸν δρόμο στέκεται ἓνας τυφλὸς ποὺ ζητιανεύει. Γι’ αὐτὸν εἶναι μεγάλη εὐκαιρία, γιατί πλήθη κόσμου ἀνεβαίνουν στὰ Ἱεροσόλυμα. Δὲν βλέπει, ἀλλὰ ἀκούει. Ἀκούει ὅτι γίνεται θόρυβος ἀπὸ τὸν κόσμον ποὺ περνοῦσε. Ρωτᾷ, λοιπόν, νὰ μάθει τί εἶναι αὐτὰ ποὺ ἀκούει· γιατί τόσο θόρυβος, τόσος κόσμος; Τοῦ λέγουν ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ περνάει ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία. Φωνάζει δυνατά: “Ἰησοῦ, ἀπόγονε τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησέ με”. Αὐτὸ τό “ἐλέησέ με” ἦταν ἡ συνηθισμένη φράση ποὺ ἔλεγαν ὅσοι ζητιάνευαν ἀπὸ τοὺς διαβάτες. Τὸ σημαντικὸ εἶναι ὅτι πιστεύει τὸν Ἰησοῦ ὡς ἀπόγονον τοῦ Δαβὶδ. Προφανῶς εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ ὅτι κάνει πολλὰς θεραπείες. Γιατί νὰ χάσει τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία ποὺ τοῦ δινόταν;

Ὁ ὄχλος, ὅμως, δυσανασχετεῖ. Ἐνοχλεῖται. Νομίζει ὅτι μαζί του πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Εἶναι ἀπρέπεια αὐτὸ ποὺ συμβαίνει, νὰ ζητιανεύει καὶ νὰ φωνάζει ἓνας τυφλός. Γι’ αὐτὸ ὅσοι προπορεύονται ἐπιπληττοῦν τὸν τυφλό, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ σωπάσει. Ἀλλὰ ὁ τυφλὸς πιὸ πολὺ φωνάζει: “Ἀπόγονε τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησέ με”. Ὁ Ἰησοῦς τὸν συμπονᾷ. Σταματᾷ καὶ δίνει ἐντολὴ νὰ τοῦ τὸν φέρουν. Ὁ τυφλὸς πλησιάζει καὶ ὁ Κύριος τὸν ρωτᾷ: “Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω;”. Ὡς Θεὸς ὁ Κύριος γνωρίζει τί θέλει ὁ τυφλὸς νὰ τοῦ κάνει. Ἀλλὰ τὸν ρωτᾷ, γιὰ νὰ δείξει ὅτι πρέπει νὰ συνεργήσει καὶ ὁ ἄνθρωπος· γιὰ νὰ δώσει στὸν τυφλὸ ἀφορμὴ νὰ δείξει τὴν πίστη του· γιὰ νὰ ἀκούσουν ὅλοι καὶ νὰ μὴ ἀμφιβάλλουν ὅτι πρόκειται γιὰ τυφλό. Μὲ θάρρος καὶ πίστη ὁ τυφλὸς ἀπαντᾷ: “Κύριε, θέλω νὰ ξαναδῶ”. Ὁ παντογνώστης Κύριος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅτι ὁ τυφλὸς ἔχει πίστη, τοῦ λέγει: “Κοίταξε· ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε”. Πῶς φαίνεται ἡ αὐθεντία, ἡ ἐξουσία τοῦ Κυρίου, νὰ δίνει ἐντολὴ καὶ νὰ θεραπεύει! Ἀμέσως ὁ τυφλὸς ἀνέκτησε τὸ φῶς του. Ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰησοῦ καὶ δοξολογοῦσε τὸν Θεόν. Τὸ ἴδιο καὶ ὅλος ὁ λαὸς ποὺ εἶδε

τὸ θαῦμα. Δοξολογοῦσε τὸν Θεό. Τώρα πλέον ὁ Ἰησοῦς δὲν στέλνει στὸ σπίτι του τὸν τυφλό· οὔτε τοῦ ἀπαγορεύει νὰ διαφημίσει τὸ θαῦμα. Βαδίζει πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Ἄς μείνουν οἱ ἐχθροὶ Του μὲ τὸν φθόνο τους.

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ, ἀγαπητοί μου, ἦταν ὄχι ἀπλῶς ἓνα θαῦμα. Ἦταν τὸ σημεῖο, ὁ ὁδοδείκτης ποὺ δείχνει ὅτι Αὐτὸς ποὺ κάνει τὸ θαῦμα εἶναι Θεός. Δείχνει τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Δείχνει ὅτι Αὐτὸς ἔχει τὴ δύναμη νὰ θεραπεύει κατὰ τρόπο θαυμαστὸ καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸν ἀκολουθοῦν. Ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸν Ἰησοῦ δὲν εἶναι χαμένοι. Τὸ τέλος τῆς πορείας εἶναι ἡ ζωὴ ἡ αἰώνια. Μαζί Του πορευόμαστε πρὸς τὸ Πάθος ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ τυφλοῦ διδάσκει καὶ ἐμᾶς νὰ ἐπιμένουμε στὴν προσευχή. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς εἶπε νὰ χτυπᾶμε, καὶ θὰ μᾶς ἀνοίξει· νὰ ζητᾶμε, καὶ θὰ μᾶς δώσει. Ὅχι ὅτι ὁ Κύριος δὲν γνωρίζει τὰ αἰτήματά μας. Τὰ γνωρίζει πρὶν ζητήσουμε. Ἀλλὰ θέλει νὰ προσευχόμαστε καὶ νὰ ἐπιμένουμε, γιατί ἐμεῖς κερδίζουμε. Κερδίζουμε ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἀγιαζόμαστε ἀπὸ τὴν ἀγιότητά Του. Παίρνουμε ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς ἐπικοινωνίας μαζί Του. Ὅπως ἀπὸ τὸ ἀρωματοπωλεῖο βγαίνουμε καὶ εὐωδιάζουν τὰ ροῦχα μας, ἔτσι ἀπὸ τὴν προσευχὴ παίρνουμε τὴν ὁσμὴ τῆς ζωῆς, γιὰ τὴν ζωὴ. Ὅταν ἐπιμένουμε στὴν προσευχή, αὐτὸ δείχνει ὅτι ἀγαπᾶμε μὲ θέρμη τὸν Θεό. Ἡ καρδιά μας δὲν παγώνει ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση. Ἐπιμένουμε. Γιὰ τὴν “ἀναίδειά μας” θὰ μᾶς τὸ δώσει.

Ἀλλὰ ὁ Κύριος γνωρίζει ἂν μᾶς συμφέρει νὰ μᾶς δώσει αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητᾶμε. Ἐμεῖς νομίζουμε ὅτι ὁ Κύριος δὲν εἰσήκουσε τὴν προσευχή μας. Ὑπάρχει καλύτερο παράδειγμα ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς ἀγίας Μόνικας, τῆς μητέρας τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου; Μάννα καὶ γιὸς βρίσκονται στὴν ἀκρογιαλιά τῆς Καρχηδόνας, κοντὰ στὸ πλοῖο ποὺ θὰ φύγει στὴ Ρώμη. Ἡ ἀγία μητέρα γνωρίζει ὅτι στὴ Ρώμη ὁ γιὸς της, ποὺ δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη Χριστιανός, θὰ γίνῃ χειρότερος. Δὲν θέλει νὰ μεταβεῖ ἐκεῖ ὁ Αὐγουστίνος. Ἀλλὰ ὁ γιὸς λέγει ψέματα στὴ μητέρα, ὅτι θὰ ἀνεβεῖ λίγο στὸ πλοῖο νὰ χαιρετήσει ἓνα φίλο του καὶ θὰ ἐπιστρέψει. Αὐτὴ ἄς πάει στὸ παρεκκλήσι τοῦ ἁγίου Κυπριανοῦ, νὰ προσευχηθεῖ. Ἡ Μόνικα προσεύχεται μὲ θέρμη νὰ μὴ πάει ὁ γιὸς της στὴ Ρώμη. Ὁ Θεὸς δὲν τὴν ἄκουσε τότε, γιὰ νὰ τῆς χαρίσει αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε πάντα. Ὁ Αὐγουστίνος πῆγε στὴ Ρώμη, κατόπιν γνώρισε τὸν ἅγιο Ἀμβρόσιο στὸ Μιλᾶνο, καὶ σιγά-σιγά ἄλλαξε ζωὴ. Ἡ ἐπίμονη προσευχή της εἶχε ἀντίκρουσμα.

Ὅταν προσευχόμαστε μὲ ἐπιμονή, δείχνουμε καὶ τὴ βαθεῖά μας πίστη, τὴν ἀταλάντευτη ἐμπιστοσύνη μας στὸν Θεό. Ἀπὸ ὅσους ταξίδευσαν μαζί μὲ τὸν Ἰησοῦ περίμενε κάποιος, πίστευε κάποιος ὅτι ὁ τυφλὸς θὰ ἀνακτήσει τὸ φῶς του; Κανείς. Ὁ τυφλὸς τῆς Ἱεριχοῦς, ὅμως, πίστευε καὶ γι’ αὐτὸ πῆρε τὴν θεραπεία ποὺ ζήτησε.

Ἔτσι καὶ μεῖς νὰ προσευχόμα-στε μὲ τὴν ἀκλόνητη πίστη στὸν Θεό. Μπορεῖ ὅλοι νὰ μᾶς ἀπελπίζουν, νὰ μᾶς λένε ἐπιτέλους νὰ σιωπήσουμε, νὰ παύσουμε νὰ προσευχόμαστε, νὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀλλὰ ἐμεῖς νὰ ἐπιμένουμε νὰ ζητᾶμε, μὲ θερμὴ πνοή· μὲ πίστη ὅτι μόνον αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς χαρίσει αὐτὸ ποὺ συμφέρει στὴν ψυχὴ μας.

Ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ προσευχόμαστε μὲ ταπείνωση, μὲ καρδιὰ συντετριμμένη, μὲ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς μας. Ἄν νομίζουμε ὅτι ἤδη εἴμα-στε μέσα στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ βλέπουμε καμμία πόρτα τοῦ Θεοῦ νὰ κτυπήσουμε. Ἡ προσευχή μας εἶναι τὸ ταπεινὸ ἀνέβασμά μας πρὸς τὸν Θεό. Μόνο ἡ ταπείνωση μπορεῖ νὰ μᾶς ἀνυψώσει στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Χρειάζεται ἡ ἐμπιστοσύνη μας στὸν Κύριο, ὅπως ἐμπιστευόμασταν τῇ μάννα μας καὶ βάζαμε τὸ μικρὸ μας χέρι μέσα στὸ δικό της μεγάλο χέρι, γιὰ νὰ γράψουμε τὰ πρῶτα γράμματα. Ἡ προσευχή εἶναι ἀπαλή, σὰν τὸ χειρουργικὸ γάντι, ποὺ μόνον μ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ χειρουργήσῃ ὁ χειρουργός· σὰν τὸ ἀπαλὸ πανί, ποὺ μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου φουσκώνει καὶ κινεῖ τὸ ἱστιοφόρο. Ὅταν ὅλα γύρω μας εἶναι μαῦρα καὶ βλέπουμε ὅτι βυθιζόμαστε, δὲν μᾶς ἀπομένει τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον σὰν τὸν Πέτρο νὰ φωνάξουμε: «Κύριε, σῶσόν με». Ὅταν γύρω μας ὑψώνονται ἄγρια τὰ κύματα τῆς ζωῆς, μόνον στὸν Κύριο μπορούμε νὰ ἀπλώσουμε τὸ χέρι μας, γιὰ νὰ γλυτώσουμε. Ὅλοι ἔχουμε τὴν ἀνάγκη τοῦ Ἰησοῦ, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν τὸ ξέρουν. Μόνον ἡ δική Του φωνὴ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν τύφλωσή μας. Μόνον ἡ δική Του προσταγὴ μπορεῖ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ, νὰ μᾶς δώσῃ πάλι τὸ φῶς τὸ πνευματικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχουμε τόση ἀνάγκη. Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ προχωρήσουμε μαζὶ Του ἀσφαλεῖς στὸ διάβα τῆς ζωῆς. Ἀμήν.